

Ті, що співають у терні

КУПИТИ

Бестселер «Ті, що співають у терні» австралійської письменниці Коллін Мак-Каллоу — справжня перлина світової романтичної прози. Сумарний наклад книжки — 10 млн примірників, а серіал за мотивами цього роману вже кілька десятиліть посідає друге місце у рейтингу найпопулярніших кінотворів усіх часів та народів. Коли ж на зламі тисячоліть австралійці обирали Національний живий скарб, ним стала велика жінка і велика письменниця Коллін Мак-Каллоу...

Єдина дівчинка у багатодітній родині працьовитих австралійських фермерів, Меггі змалечку почувається зайвою. Лише одна людина щиро співчуває її дитячим бідам - католицький священник Ральф де Брікассар. У самотньому дівочому серці оселяється любов, здатна кинути виклик самим небесам...

Як маленька пташина, що співає у терні свою першу й останню пісню, Меггі нестиме своє кохання до Ральфа крізь життя, страждання, розлуки і втрати. Вкраде у Бога найдорожче. І зазнає поразки, коли її суперниками стануть не чернечі обітниці й самозречення, а людські амбіції й марнославство. Та від троянд залишається попіл, пташиний спів стихає - лише кохання продовжує жити...

Є легенда про пташку, що співає лише раз у житті, співає милозвучніше за будь-яку істоту на всій землі. Щойно покинувши гніздо, ця пташина шукає тернину й не за-спокоїться, аж поки не знайде. А потім, співаючи серед нещадно гострих гілок, врешті-решт настрикується на найдовшу та найгострішу колючку. Помираючи, вона долає біль і своїм співом перевершує жайворонка та солов'я. Лиш одна бездоганно-прекрасна пісня, ціна якої — життя. Але її заціпеніло слухає увесь світ, а Бог на небесах усміхається. Бо найкраще досягається ціною великого болю... Принаймні так каже легенда.

ЧАСТИНА ПЕРША

1915-1917, МЕГГІ

1

Восьмого грудня 1915 року Меггі Клірі святкувала свій четвертий день народження. Прибравши зі столу тарілки після сніданку, мати мовчки тицьнула їй коричневий паперовий пакунок і наказала вийти надвір. Тож Меггі присіла за ялівцевим кущем біля парадного в'їзду й почала нетерпляче сіпати та смикати. Маленькі пальці були слабкі й незграбні, а папір — товстий і цупкий; від нього йшов легенький запах універмагу містечка Вахіне, а це свідчило, що предмет у пакунку був — о, диво! — придбаний за гроші, а не передарований чи зроблений власноруч.

У кутку пакунка блиснуло щось золотисте, і Меггі з новою силою взялася за папір, заповзято лушчачи його довгими нерівними смужками.

— Агнеса! Ой, та це ж Агнеса! — замилювалася вона і кліпнула, оглядаючи ляльку, що лежала в пошматованому паперовому кубельці.

То й справді було диво. У Вахіне Меггі була лише раз у житті, й то давним-давно, ще минулого травня, бо вона була слухняною дівчинкою. Але, сидячи високо в тарантасі поруч із матір'ю й намагаючись поводитися зразково, вона не змогла побачити багато через власне хвилювання й радісне збудження. Та все ж вона помітила Агнесу —

красуню ляльку на полиці універмагу, вбрану в кринолін із рожевого атласу, рясно оздобленого мереживними рюшами. І одразу ж охрестила її Агнесою, бо не знала іншого імені, достатньо елегантного для такого незрівнянно чудесного створіння. Упродовж наступних місяців Меггі згадувала Агнесу, однак ні на що не сподівалася: власної ляльки Меггі не мала, а про те, що ляльок вигадали саме для маленьких дівчаток, вона ще не знала. Меггі бавилася свищиками, рогатками та подряпанними солдатиками, що стали непотрібними її братам; її руки часто бували брудними, а черевички — у багнюці. Їй навіть на думку не спадало, що Агнеса призначена для гри. Погладивши складки яскраво-рожевої сукні, прекраснішої за будь-яку з тих, що бачила на живих жінках, Меггі обережно підняла Агнесу. Лялька мала шарнірні руки й ноги, які поверталися навсібіч; навіть шия й талія й ті були на шарнірах. Всією перлинами золотисте волосся Агнеси було елегантно укладене високою зачіскою в стилі помпадур; із-під легкої, як піна, мереживної хустки, скріпленої брошкою з перлами, видніла впадинка між блідими грудьми. Ретельно розфарбоване порцелянове обличчя навмисне не вкрили глянцем, щоб надати тонко підфарбованій «шкірі» природної матової текстури. З-під вій зі справжнього волосся поблискували блакитні очі, навдивовижу схожі на очі живої людини — з темно-блакитним забарвленням райдужних оболонок. Меггі виявила, що, коли нахилити ляльку горілиць, вона заплющить очі. На трохи підрум'яненій щоці видніла родимка, а крізь злегка розтулені темно-червоні губи Агнеси проглядали маленькі білі зубки. Меггі сіла, схрестивши ноги, вместилася зручніше, обережно поклала ляльку собі на коліна й дивилася на неї.

Вона так і сиділа за кущем ялівця, коли з'явилися Джек і Г'юї. Вони йшли, човгаючи по траві, що лишилася попід парканом — там, де її незручно косити. Волосся Меггі було типовим маячком Клірі: всім дітям їхньої родини, за винятком Френка, дісталася в кару чуприна з рудуватим відтінком. Джек підштовхнув брата й вишкірився. Вони розійшлися в різні боки, вдаючи з себе поліціантів, що вистежують утеклого маорі. Та Меггі, яка сиділа, тихенько щось мугикаючи, не почула їх, бо була надто захоплена Агнесою.

— Що там у тебе таке, Меггі? — гукнув Джек, підстрибнувши до сестри. — Нумо покажи!

— Еге ж — покажи! — хихикнув Г'юї, заходячи з протилежного боку.

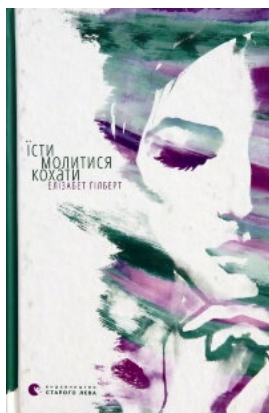
Меггі міцно притиснула ляльку до грудей і похитала головою.

— Ні, вона моя! Мені її на день народження подарували!

— Покажи її нам, ну! Ми просто хочемо поглянути на неї. — Радість і гордість узяли гору, і Меггі показала братам ляльку. — Погляньте, яка вона гарна! Її звать Агнеса.

— Агнеса... Агнеса? — здивовано перепитав Джек, удавши, що мало не вдавився від огиди. — Яке сентиментальне й сопливе ім'я! Чому ж ти не назвала її Маргарет або Бетті?

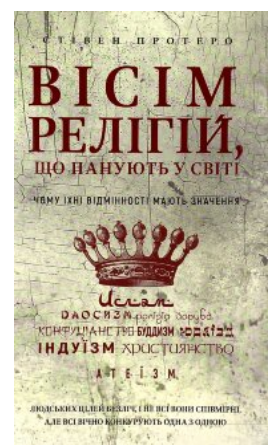
Рекомендована література

Їсти, молитися, кохати

Найбагатший чоловік у Вавилоні

Вісім релігій, що панують у світі: чому їхні відмінності мають значення

Жорстокий принц

Разрешите быть любви

Біологія поведінки. Причини доброго і поганого в нас

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ